

סמ:

עין משפט
גמ' מצוה

הדר פרק ששי עירובין

מסורת הש"ס

(א) נכנס: מסורת וכן
הלן: (ב) ונספס: מיה
הירד: עין דר: חולין דף
(ג) חולין דף ה: (ד) נכנס
נספס: הולס: (ה) עיל דף
ו: (ו) עיל ס: (ז) עיל
(ח) עיל ס: (ט) עיל
ס: (י) עיל ס: מסורת
ס: נכנס: (יא) חולין דף
(יב) עיל ס: (יג) עיל
ס: (יד) עיל ס: (טו) עיל
ס: (טז) עיל ס: עיל ס: (יז)
עיל ס: (יח) עיל ס: עיל ס:

תורה אור השלם
ו. דבר אבי ישראל
ואמרת אלהים אדם כי
יקריב מבם קרבן לך מן
הבהמה מן הבקר ומן
הצאן תקריבו את
קרבנם: ויקרא א ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נתן וכו'
דכילי להו: מחיל:
(ב) ח"ס ד"ה ושלם וכו'
דהתם ח"רי בעי"ג הא,
י"ב כ"ה כ"ה ושלם וכו'
ועוד ס' ע"ד:

מוסף רש"י

ליתן רשות. אשוי יכול
ליתן רשותו לשתול אלא
אם כן עבד ממנו מערב
שבת. וע"ז ד"ה. ולבטל
רשותו. אם עד מבניו ליתן
לשטר את רשותו ואשוי
כעלה ליה מיתעבא
עד שפטר. וישראל ששם
ולא נתן נתיביו עם בני
המנוי והוא לר' עמיה
ואשוי עתה מטעם ליה
רשותו. ויורין ג. השומר
שבתו בשוק. כפרהסא
אשוי שבתו מותר לחלל
למנוי. הרי הוא ישראל
ואם לא עירב עם שניו
חלל לא מבניו נתן ליה
רשותו וי"ו. ונתן
רשותו. אם היה פתח ביתו
פתוח לחלל שבתו דרין
כה ופתח ולי עירב מתקן.
מטעם ליה את רשותו של
חצר ואם לא ביטל אשוי
לחולל ממתים לחלל
דהוה ליה מיתעבא מרשות
המיתעבא ללל חלל לרשות
שבתו חלל. והמתים
נתיב חלל לחולל מרשותו
לרשות מבניו. וע"ז ד"ה.
ובבב"ר ע"ד שישכיר. עד
שפטר ישראל היטב
וחולין ג. יציר אומר
לר' ישראל היתון רשות
אימתי רשותו קטילה לך. חס
נטילה מתנו מיתעבא לחלל
וע"ז ד"ה. מבם ולא
כולם. אדם כי יקריב
מבם קרבן. ועי' נדר או
נדבה מבניו. דהא כי יקריב
חשבתו כפיריטו להקריב
וחולין ג. פרט למומר.
שאלן מקבלין נדבתו וי"ו.
מבם בכבם חלקתי.
ליתן ממתים ולא
פאומים. דמביי אשוי
מבית ישראל אשוי יקריב
קרבן ללל נדבתו וי"ו.
כפרת מומין ויקרא כג
ומתא (חולין ג.) אשוי חס
ליתן ממתים וי"ו אשוי.
לרבות העובד וי"ו
שפטר נדתי ונדבת
מבית ישראל. ועי' דידהו לא
מבית מיעוטא דליתון מן
הלויים כי יקריב קרבן

עד דהוי מומר (ג' ע"ג). דההוא דלא חשוד לכל מיני דלמיר מר
ממורה ע"ג שכל המודה בה ככופר בכל התורה כולה דכתיב (ויקרא טו) וי
תשג ולא מעשו בו כל המלות האלה ובע"ג משמע קרא בהריות
(דף טז.) אמר רב נחמן. איהו ישראל מומר דקאמר רב הונא
לעיל (ע"ג) לענין ציבול רשות קרבן
בשוק. כפרהסא ואע"ג דמחלל
בשוק. כפרהסא קאי: רשות
קנייה לך. או רשותו מוטלת לך
לזכות. בקנין קדשי: רב אשי
אמר. לעולם מומר דקאמר רב
הונא לכל מיני קמשיב ליה מומר
וכרבנין ק"ל והאי מנה הוא דלתימא
ליה שבת ע"ג: אדם כי יקריב מב
פרט למומר. דליתן מקבלין קרבני
דמכס משמע מקמכס: מכס.
ממכמי היא מיעוטא בני ישראל ולא
בייבי כי יקריב מן האדם קרבן ש"מ
בישראל הוא לחלק ומיעט מומר:
ולא כאומם. שמקבלין קרבן מכולם
דמתניא אשוי מה מ"ל אשוי אשוי לרבות
את הנכרים שזודרין נדתיים ונדבות
בישראל כעל שזודרין (חולין דף יג.)
לכניא בני אדם הדומין לכהמה.
רשעים ששעו עמנו ככהמה שזיהו
ממדת את נוראה מקבלין אדם
קרבן: מקבלין קרבנות. על דעת
מפושעי ישראל דהאי קרא כנדרים
ונדבות משמע דכתיב כי יקריב:
כדי שחזורי כפושבס. דאי דמיתן להו
נדתיים מן לא קדרי: והמנסך אש
סיין. ע"ג: אלא לאו הכי קאמר.
מקבלין קרבנות מפושעי ישראל
המומרים דלכר אחד: מון מן המומר
לנכך אש סיין לא לחלל כנס.
דכמומר לכל המורה דמי דלא מיעט
ליה מכס ולא כולס: מתניא ג' ניסו
אסור לנכניס ולכניס. מיתמו לחלל
צין הוא בין אשך בני המלך. וצבגמל
מפרס כעטיל ליהן רשות וצבגו לו
בחלל ולא ציטל ליהן רשות בימו
הלך הוה ליה רשות בימו רשות
דידיה ואלר רשותא דידיה: ושלסס.
נמיס שלחן מותרין להוליא מלחל
צין הוא בין הן דהא נמיס שלחן
וחלל רשות אחת הן: נפטו לו. הם
רשות חלן: הוא מוסר. אשוי
מיתמו לחלל: הוא אסורין. אשוי
מנימו לחלל ואע"ג דרשות אחת הן
וצבגמל מפרס טעמא: היו שניס.
ששכמו ולא עירבו ושאל בני חלל
כעלו לחלל רשותו שניהן אסורין זה
על זה מפני ששאל של שניהן והכמיס
מיותדין כל בית לבעלי ואין מוציא
מרשות המיותמת לו לרשות שלו ושל
רשות שהייה לו בחלליו שריא לבני החלל
הרי נתן להן אסור. הרי נתן להן בימו
חשבתו כפיריטו להקריב
וחולין ג. פרט למומר.
שאלן מקבלין נדבתו וי"ו.
מבם בכבם חלקתי.
ליתן ממתים ולא
פאומים. דמביי אשוי
מבית ישראל אשוי יקריב
קרבן ללל נדבתו וי"ו.
כפרת מומין ויקרא כג
ומתא (חולין ג.) אשוי חס
ליתן ממתים וי"ו אשוי.
לרבות העובד וי"ו
שפטר נדתי ונדבת
מבית ישראל. ועי' דידהו לא
מבית מיעוטא דליתון מן
הלויים כי יקריב קרבן

כדיני ממונות כשר בניני נפשות ומשני דרנא אפי' כר"מ דלמיר
עד זומס פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ התם אלא
עד זומס דממון דרע לשמים ולכריות אכל הכא דרע לשמים
ולא לכריות לא שמת מיניה לית ליה לר"מ חשוד ללל המורה כולה
האסורין להי חשוד ללל המורה כולה
לרנא ללא אמר מקילתא למימרתא
אלא בעד זומס דממון דווקא דרע
לשמים ורע לכריות ומיהו לאשי
דהתם ניחא וקיי"ל כוומיה וי"ל דאפי'
לרנא חשוד לדבר אחד דרע לשמים
ולא לכריות חשוד לכל המורה כולה
כניכא כה דרע לשמים ולא לכריות
אפי' מקילתא למימרתא ומשוד לדבר
אחד דרע לשמים ורע לכריות חשוד
לכל המורה כולה אפילו רע לשמים
ורע לכריות:
ושלהם מותר לו ויהן. דהוי
אורח לגבייהו פירס
ר"מ דלמיר כירושלמי) אכנסא אינו
אסור לעולם ואומר ר"י ללא דמי
להכא כלל דהתם איירי (ג) כגון הכא
לדור נמני לטס אכנסאולא ולא לקבוע
עלמנו דהכי איתא התם אית מנה
תני וסקדור אסור מיד ואכנסא לחלל
שליסם ואית מנה תני קסדור אסור
לאחר שליסם אכנסא אינו אסור
לעולם מ"ד קסדור אסור מיד כרגיל
ואכנסא לאחר שליסם נשאינו רגיל
מ"ד קסדור לאחר שליסם כאלין
דעלן כרשות ואכנסא אינו אסור
לעולם כאלין דלא עלין כרשות:
עגל
אלמא ע"ז ושבת כי הדרי ניהו שמע מינה: מתניא ג' אשוי
חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולהם נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים
אסורין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות נותנין רשות ואין נוטלין
רשות מאימתו נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשביה
ימי שנתן רשותו והוציא בין בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור החיצו שריא
אומר במידי אסור בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור דביר ר' מאיר ר' יהודה
היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל החיצו אמאי שריא הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות החיצו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן והמבטל רשות החיצו רשות ביתו לא ביטל דדירי איניש
בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו:
לנבו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד
תנבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח שכי"מ מבטלין
וחוזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן ומעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא כהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי
נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא
ליגור

חצרו מותר לו ויהן. דהוי
אורח לגבייהו פירס
ר"מ דלמיר כירושלמי) אכנסא אינו
אסור לעולם ואומר ר"י ללא דמי
להכא כלל דהתם איירי (ג) כגון הכא
לדור נמני לטס אכנסאולא ולא לקבוע
עלמנו דהכי איתא התם אית מנה
תני וסקדור אסור מיד ואכנסא לחלל
שליסם ואית מנה תני קסדור אסור
לאחר שליסם אכנסא אינו אסור
לעולם מ"ד קסדור אסור מיד כרגיל
ואכנסא לאחר שליסם נשאינו רגיל
מ"ד קסדור לאחר שליסם כאלין
דעלן כרשות ואכנסא אינו אסור
לעולם כאלין דלא עלין כרשות:
עגל
אלמא ע"ז ושבת כי הדרי ניהו שמע מינה: מתניא ג' אשוי
חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולהם נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים
אסורין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות נותנין רשות ואין נוטלין
רשות מאימתו נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשביה
ימי שנתן רשותו והוציא בין בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור החיצו שריא
אומר במידי אסור בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור דביר ר' מאיר ר' יהודה
היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל החיצו אמאי שריא הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות החיצו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן והמבטל רשות החיצו רשות ביתו לא ביטל דדירי איניש
בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו:
לנבו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד
תנבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח שכי"מ מבטלין
וחוזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן ומעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא כהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי
נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא
ליגור

חצרו מותר לו ויהן. דהוי
אורח לגבייהו פירס
ר"מ דלמיר כירושלמי) אכנסא אינו
אסור לעולם ואומר ר"י ללא דמי
להכא כלל דהתם איירי (ג) כגון הכא
לדור נמני לטס אכנסאולא ולא לקבוע
עלמנו דהכי איתא התם אית מנה
תני וסקדור אסור מיד ואכנסא לחלל
שליסם ואית מנה תני קסדור אסור
לאחר שליסם אכנסא אינו אסור
לעולם מ"ד קסדור אסור מיד כרגיל
ואכנסא לאחר שליסם נשאינו רגיל
מ"ד קסדור לאחר שליסם כאלין
דעלן כרשות ואכנסא אינו אסור
לעולם כאלין דלא עלין כרשות:
עגל
אלמא ע"ז ושבת כי הדרי ניהו שמע מינה: מתניא ג' אשוי
חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולהם נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים
אסורין זה על זה שאחד נותן רשות ונוטל רשות נותנין רשות ואין נוטלין
רשות מאימתו נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשביה
ימי שנתן רשותו והוציא בין בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור החיצו שריא
אומר במידי אסור בשונג אינו אסור: גמ' ביתו הוא דאסור דביר ר' מאיר ר' יהודה
היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל החיצו אמאי שריא הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות החיצו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן והמבטל רשות החיצו רשות ביתו לא ביטל דדירי איניש
בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולהן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו:
לנבו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד
תנבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח שכי"מ מבטלין
וחוזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן ומעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אסורין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא כהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נותן תנינא אי
נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא
ליגור